

следния мигъ помисли — „ами ако закъснѣя да се разпиша? . . . Петдесетъ лева глоба, а може би и уволнение“.

Въ това време мжжътъ, съ нотка на съжаление, каза:

— Извинявамъ се още веднѣжъ . . . но азъ се надѣвахъ, че днесъ . . . първия день на пролѣтѣта . . .

— На какво се надѣвахте, ако мога да зная? — продума Тинка, като не можеше да се въздържи повече. И тя се спрѣ на улицата и го загледа.

— Не ми е въ характера да лъжа . . . азъ не ви познавамъ, не зная нищо за васъ, но преди два дни ви видѣхъ въ киното и . . . като ви срѣцнахъ сега . . . въ първия день на пролѣтѣта . . .

— Моля ви, азъ бързамъ, господине . . . Книгата за разписване не иска да знае за пролѣтѣта, за първия день и за каквото и да било . . .

— А, значи и вие сте чиновничка? Къде служите?

— Моля ви се . . . азъ бързамъ . . . Да, чиновничка съмъ . . . И мога да ви увѣря, че книгата за разписване за мене е по-страшна, отколкото всичко на земята . . .

Непознатиятъ се засмѣ. И смѣхътъ му прозвуча като шума на морска вълна, която пристига отъ далече. Тинка съ радостъ се заслуша. Той продума.

— Оставете тая страшна книга за разписване. Азъ сжщо съмъ чиновникъ отъ една седмица . . . Наистина не се разписвамъ, но . . . животътъ, пролѣтѣта, любовта сж по-важни отъ работата и отъ книгата за разписване.

— Ахъ, за това може да се поспори. Но извинявайте азъ трѣбва да бързамъ вече . . .